

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "וארא"

בפרשת השבוע, יש שבע מכות שה' מביא על מצרים. דבר זה גם מרומז בשתי האותיות הראשונות של וארא שהם ו'א' שהם בגימטריה שבע, ובפרשת בא פרשה הבאה, יש שלוש מכות הנותרות וזה מרומז באותיות בא שהן בגימטריה שלוש.

מידה כנגד מידה לא בטלה לעולם. רואים יסוד גדול, פרעה אמר למשה "מי ה' אשר אשמע בקולו, לשלח את ישראל" ולכאורה המילה "אשר" מיותרת. יכול היה פרעה להגיד "מיהו ה' שאשמע בקולו?" ועל המילה "אשר" שאמר פרעה, ה' העניש אותו מידה כנגד מידה. פרעה אמר מי ה' אשר אשמע בקולו? ה' אמר למשה, "עתה תראה את אשר אעשה לפרעה". "אשר" עולה בגימטריה 501. ה' שלח לפרעה מידה כנגד מידה, עשר מכות שסימנם הוא: דצך עדש באחב = 501. וגם רואים מידה כנגד מידה לצד ההפוך, פרעה הרשע זכה שיעלה לקראתו היאור, והכל מברכתו של יעקב, שנאמר: "ויברך יעקב את פרעה". ורש"י פירש שיעקב בירך את פרעה שיעלה הנילוס לרגליו. ובעצם זה מידה כנגד מידה, יעקב בירך את פרעה מתוך הכרת הטוב, שפרעה העלה את בנו יוסף מעבדות למלוכה, כך יעלה הנילוס לקראתו.

"ויעלו הצפרדעים על ארץ מצרים" – ה' נתן צפרדעים בכל מצרים, עד הגבול. ובעבר היתה מלחמה בין כוש לבין מצרים על הגבול וממכת הצפרדע היה ניתן לדעת היכן הגבול נגמר כי המכה היתה עד גבול מצרים. ונקשה קושיה חזקה, אם הצפרדעים כבר סימנו את גבול מצרים וזה פתר את העניין הגבולות בין מצרים לכוש. אז מדוע שוב פעם כתוב במכת הארבה "ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים". שכן הארבה מודגש כאן שהיה רק בגבול מצרים להדגיש שבמכה זאת שוב פעם סומן הגבול במצרים. ומדוע? כבר במכת צפרדע סומן הגבול ומדוע שוב? אז מתרצים בתהלים דוד המלך אומר כך "ויך גפנם, ותאנתם וישבר עץ גבולם" כלומר הברד שנתן ה' יתברך שבר את הגבול וטישטש את הגבול של מצרים. לכן המכה הבאה אחרי הברד שהיא ארבה תפקידה גם לסמן מחדש את הגבול.

ולעניין הצפרדעים עוד דבר נפלא שראינו, נאמר "ויצעק משה אל ה'" כתוב לשון צעקה, ומפורש בשפתי חכמים שבגלל שהמתפלל צריך שישמיע לאוזניו והצפרדעים היו מרעישים בקול לכן צעק משה שישמע את תפילתו באזניו.

אנו רואים שבמכת דם, מי שמכה את היאור לא היה משה אלא אהרון אחיו, ומפרש רש"י בגלל שמהיאור ניצל משה, כאשר בתיה לקחה אותו מהתיבה. לכן מידת הכרת הטוב שמשה לא יכה אותו. וגם בעפר לא הכה משה שכן הוא הטמין את המצרי בחול. אבל אפשר לשאול שאלה, הרי (חול ומים) אין רגשות כי הרי זה דומם. אז מה יש להכיר לדומם הכרת הטוב? התשובה היא שישנה חשיבות רבה להכיר טובה גם לדומם, כי אם אין לך הכרת הטוב לדומם, יתכן מאוד שחוסר הכרת הטוב לדומם תפתח אצלך בפנימיות חוסר הכרת הטוב גם

לאנשים. ואמרו חז"ל: "כל הכופר בטובתו של חברו סופו לכפור בטובתו של מקום". והכרת הטוב גם לדומם, מטהרת ומזככת את ליבו של האדם וגורמת לו להתעלות בעבודת ה', ומתוך שהאדם מכיר בטובת חברו, סופו להגיע לידי הכרה בטובתו של ה' יתברך.

הרמב"ם

נאמר בישעיה "אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו" וגם אומרים בפיוט "יגדל אלוהים חי" "גומל לאיש חסיד כמפעלו, נותן לרשע רע כרשעתו". על זה ניתן לספור סיפור על הרמב"ם (שבשבוע שעבר, כ' טבת, היתה ההילולה שלו ושל האביר יעקב "רבי יעקב אבוחצירא"), מספרים שהשולטן העריץ את חכמתו של הרמב"ם, וכל השרים והיועצים לא כל כך ראו זאת בעין יפה, הקינאה בערה בהם. ראש השרים שהיה ערמומי ומתוחכם, החליט לעשות מעשה שיפיל את הרמב"ם. לאחר שתכנן בראשו את התרמית שתפיל את הרמב"ם הוא הגיע לשולטן ופנה אליו: "כבוד השולטן, הרמב"ם הרופא היהודי מדבר עליך רעות מאחורי גבך". נבהל וכעס השולטן ולא האמין. "מה הוא אומר?" שאל השולטן בכעס. "הוא אומר כי כאשר אתה מדבר נודף מפין ריח רע, ועל כן אין הוא יכול לשבת בקרבתך." השולטן שמע את דבריו אך לא כל כך האמין לו וביקש סימן, ראש השרים אמר לו שישתכל היטב כי הרמב"ם תמיד מסתובב עם מטפחת כדי לא להריח את הריח שיוצא מפיו". כשיצא מבית השולטן הזדרז ראש השרים והלך לביתו של הרמב"ם. "דע לך, כי הרגע הייתי אצל השולטן והוא טוען שנודף מפין ריח רע בזמן שאתה מדבר, ועל כן אין הוא מסוגל לשבת בקרבתך". שמע הרמב"ם את הדברים, וכאשר הגיע לבקר את המלך בארמון, אחז בידו מטפחת לבנה. כאשר פצה פיו לדבר אל השולטן כיסה הרמב"ם את פיו במטפחת. ראה זאת השולטן והבין כי הנה צדק דברי ראש השרים, מסתבר שהמטפחת זה הסימן אליו התכוון ראש השרים, חשב השולטן שכאשר הוא מדבר משתמש הרופא במטפחת בכדי שלא יריח את הריח הנודף מפיו. כיון שכך גזר השולטן בדעתו להוציא להורג את הרמב"ם. הוא שיגר שליח אל שר השוחטים, שהיה אחראי להוציא להורג את כל בוגדי המלך, וציוה עליו כי בעוד שעה יבוא אליו אדם בכדי להתעניין האם קיים את ציווי השולטן, את אותו אדם ששואל האם קיימו את ציווי השולטן אותו יוציאו להורג. ובמקביל שיגר השולטן שליח לרמב"ם שידוע לו שהשולטן מבקש שיזדרז ללכת לשר ההוצאה להורג ויתעניין שם האם קיימו את ציווי השולטן. השולטן תכנן שהרמב"ם יתעניין האם קיימו את ציוויו ואז זה הסימן לשוחט שהוא האיש שצריך להרוג. הרמב"ם ששמע את הבקשה לבש את מעילו והלך לדרכו, לשר השוחטים. בדרכו פגש באישה שהיתה עצובה ובוכה, והתחננה לעזרה. שיכנס לרפא את בתה הנוטה למות. הרמב"ם שבתחילה היסס שכן הולך הוא כעת במצוות המלך, לא יכול היה לסרב להציל נפש מישראל, ונכנס אל הבית בכדי לרפא את הילדה. כעבור זמן כשסיים הרמב"ם את הטיפול בילדה ניגש למקום ההוצאה להורג כדי להתעניין על ביצוע ציווי השולטן. כמובן שהיה זה באיחור, בגלל שעצר לרפא את הילדה, וכאשר הגיע למיקום, אמרו לו כי קיימו כבר את ציוויו של השולטן על הצד הטוב ביותר. מיד כששמע הרמב"ם את התשובה ניגש לביתו של השולטן בכדי להודיע לו שקיימו את ציוויו. בהגיעו לבית השולטן הבחין הרמב"ם כי פניו של השולטן אינם ככל הימים והוא היה עצבני, שאל הרמב"ם את השולטן לפרש כעסו, התרעם עליו השולטן ושאל "מדוע לא קיימת את הציווי שלי ללכת לבית ההוצאה להורג, הלא ציוויתי עליך במפורש ללכת לשם". ענה לו הרמב"ם שהוא הרגע חזר משם וסיפרו לו שקיימו את ציוויו ולכן הוא חזר לספר לו שהשוחט קיים את הציווי שלו. השולטן לא הבין, אם

קיימו את ציוויו כיצד הרמב"ם חי? אמר לו השולטן לרמב"ם "אני לא יודע כיצד אתה חי, אבל תדע שאתה היית צריך להיהרג על ידי השוחט, ביקשתי מהם להרוג אותך". הרמב"ם נבהל, לא הבין מדוע השולטן כועס עליו ורוצה להורגו, "מדוע רצית להמיתני? במה חטאתי לפניך?" שאל הרמב"ם את השולטן. "הפכת אותי ללעג וקלס בעיני הבריות", השיב השולטן בקול רועם, דיברת עלי באזני הבריות שמפי נודף ריח רע ועל כן אינך יכול לשבת בקרבתני." "ומי אמר לך זאת" ביקש הרמב"ם לדעת. "ראש השרים" השיבו השולטן. "אם כן, דע לך, אדוני השולטן, כי עלילה דומה טפל ראש השרים גם עליך הוא אמר לי כי אתה טוען שנודף מפי ריח רע ועל כן הנחתי מטפחת על פי, שלא יבוא הריח הרע שיוצא ממני לאפך...". לכן המטפחת היתה אצלי, כי לא רציתי שכבוד השולטן היקר יסבול מהריח שיוצא מפי... סיים הרמב"ם לספר לשולטן. הבין השולטן כי דברי הרמב"ם נכונים וכנראה לא סתם הציל אותו ה' ממוות. "דבר אחד לא ברור לי, מדוע השר השוחטים לא קיים את ציווי ושהגעת הוא לא הרג אותך?" בעודם מדברים, אל הארמון נכנס אחד מהעבדים של השולטן. בידו אחז העבד טבעת זהב. "את הטבעת שלח אליך שר השוחטים" אמר העבד לשולטן. "ביקש למסור, כי זוהי טבעתו של ראש השרים, אותו הוא הוציא להורג." עתה הבינו הרמב"ם והשולטן איך ניצל הרמב"ם משריפה ואת מי הרגו באמת. ועל זה נאמר "גומל לאיש חסיד כמפעלו, נותן לרשע רע כרשתו".

רבי יעקב אבוחצירא

היתה איזה משפחה ברובע ב' באשדוד, שהיתה נוהגת לעשות בבית שלה בכל שנה הילולה לכבוד הצדיק הקדוש רבי יעקב אבוחצירא. לפני בערך 6-7 שנים, ביום ההילולה כאשר בני המשפחה וחברים קרובים נמצאים בבית ושמחים בשמחתו של הצדיק, הבחינה האמא כי הבת הקטנה(בת 3) נעלמה. האמא, לאחר חיפושים של דקות ארוכות לא מצאה את הבת שלה, והתחילה להיכנס להיסטריה ולחץ וכך כולם מצאו עצמם מחפשים אחרי הבת הקטנה. עד ש... האמא ראתה את החלון שמעל המיטה שלה פתוח לרווחה... היא התקרבה לחלון, תוך כדי שהיא חוששת לנורא מכל, וכשהיא מביטה למטה, היא רואה את הנורא מכל - הבת שלה הקטנה מוטלת על הרצפה בקומת הקרקע. תוך כדי צרחות ובכי האמא יורדת למטה בריצה ואחריה האבא ושאר בני המשפחה ממררים בבכי. כשהם מגיעים למטה, הם לא מאמינים למראה עיניהם, הילדה שלפני מספר שניות היתה מוטלת על הקרקע משחקת כעת עם חתולים. לאחר בדיקה התברר כי הילדה לא נפגעה כלל והיא בריאה ושלמה. למרבה הפלא, שאלו את הילדה איך היא הגיעה למטה. היא סיפרה שהיא פשוט שיחקה על המיטה של אמא, פתחה את החלון ו... מעדה למטה, ארבע קומות עד לקרקע. אבל, ממשיכה הילדה לספר, "כשהייתי באוויר שניה לפני שהגעתי לרצפה, הגיע איש מבוגר אחד ופשוט תפוס אותי בידיים שלו והניח אותי בעדינות על הרצפה." כשעלו חזרה לבית, כל בני המשפחה והילדה, הם נתקלו בפתח הדלת בתמונה הגדולה של רבי יעקב אבוחצירא הקדוש, ואז עצרה הילדה ואמרה תוך כדי שהיא מצביעה לעבר התמונה: "הי אמא, הינה, זה המבוגר שהחזיק אותי". זכות הצדיקים תגן בעדנו אמן..

בעל התניא

גם לרבי שניאור זלמן מלאדי, בעל התניא הקדוש, היתה הילולה השבוע, כ"ד טבת. פעם שאלו החסידים את רבי יהודה לייב(המהרי"ל), אחיו של רבי שניאור זלמן מלאדי, במה זכו

הוריהם לבנים כאלה. השיב רבי יהודה לייב: "זה בזכות אמנו, שהייתה בעלת מסירות נפש על תורה ויראת שמים." והמשיך לספר: "פעם אחת, כשחזר אבינו ממסע עסקיו, הביא מתנה לאמנו בגד יקר ונכבד. כעבור זמן הבחינה אימנו כי המלמד שלימד אותנו נראה מודאג ועצוב. (דבר שפגע בהתלהבות שבה נהג ללמדנו). שאלה אותו לפרש דאגתו, והוא סיפר כי הוא בעצב, על שאין לו יכולת כלכלית לתת לאשתו גם מתנות כאלה כמו בגד חדש ויפה. והוא עצוב על שמעולם לא קנה לה מתנה יפה שתשמח אותה. "מיד ניגשה אימנו לארון, לקחה את הבגד היקר ומסרה אותו לידי המלמד. "מסור לאשתך, ובלבד שלא תהיה מודאג ותוכל ללמד את בני מתוך שמחה". כך בעצם זכו בעל התניא ואחיו ללמוד תורה, בזכות מסירות הנפש והחינוך של אימם, ועשיית חסד עם הזולת, זכתה שיצא ממנה בעל התניא הקדוש, רבי שניאור זלמן מלאדי.

הבעיה של כולנו שאנו לוקחים הכל כמובן מאליו, מתרגלים למשהו והדבר לפתע נראה לנו מכוח ההרגל לדבר שהוא מובן מאליו. נביא דוגמה מהתורה, הרי ידוע ששרה אימנו ילדה את יצחק בגיל 90, והדבר זה הפך לנס גדול ועל טבעי, אבל במצרים, שיוכבד ילדה את משה בגיל 130, שום נס או שום דבר תמוה התורה לא הדגישה כלום. ומדוע? כי במצרים התרגלו כולם לניסים הגדולים שהתרחשו אז הדבר היה נראה להם כמובן מאליו ורגיל. (אישה ילדה שישה בכרס אחד, ולכן שיוכבד הולידה את משה בגיל 130 הדבר לא עורר שום תשומת לב מיוחדת כי הדבר היה נראה להם כמובן מאליו ופשוט. ולכן גם אומרים לאישה שתהיה לה לידה קלה. רמז ליוכבד שילדה את משה בגיל 130 שהרי המילה "קלה" שווה 130. וזאת הברכה ללידה קלה..

בתיה הצילה את משה שהיה בתיבה. ונראה שאותיות "בתיה" הן אותיות "תיבה" של משה רבנו, וגם המילה בתיה בגימטריה 417. ואם נסתכל היטב, מדוע בתיה הצילה את משה? כדי שיעשה חסד עם בני ישראל ויהיה השליח שלהם. והינה אם מסתכלים היטב "חסד" עולה בגימטריה 72 ועוד משה 345 ביחד זה 417. כגימטריה של "בתיה". ומשה רבנו בגימטריה 345 ועוד 10 המכות שה' נתן על ידו למצרים זה ביחד 355, כמניין שמו של פרעה גם כן 355. ואם מדברים על משה רבנו, במילה "משה" רמוז לנו העניין שעלה לשמיים לתת תורה לעם ישראל, מ- כנגד 40 יום ולילה שהיה משה רבנו בשמיים, ש- שמיים, ה' - כלומר חמישה חומשי תורה שהוריד משה איש האלוקים. וגם המילה משה רבינו בגימטריה 613 כנגד תרי"ג מצוות שיש לנו.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב אומר :

"אפילו על קש ומוץ תלוש המתגלגל ברחוב יש דין ומשפט, כמה פעמים יתהפכו מצד לצד והיכן ובאילו מקומות יהיו – כל דבר יש לו את ההשגחה הפרטית שלו"

שבת שלום ומבורך